

به مناسبت اول ماه مه روز جهانی کارگر

گسترده باد مبارزه متحد طبقه کارگر برای آزادی و سوسیالیسم

ابعاد وسیع تهاجمات سرمایه داران و کارفرمایان به سطح معیشت کارگران و زحمتکشان چهره کریه و ضد کارگری و زالو صفتی نظام سرمایه داری و حاکمیت جمهوری اسلامی را بیش از پیش به نمایش گذاشته است. نابسامانی اوضاع اجتماعی و عدم امنیت شغلی کارگران تنها محدود به یک کارخانه و یک شهر و یک منطقه در ایران نمی شود. در همه جای کشور، کارگران همواره استثمار و بیکاری و فقر و ستم طبقاتی را با گوشت و پوست خود احساس می کنند. نظام بردگی مزدی در ایران با بیش از ۴۲۰٪ نرخ استثمار حاکی از تحمیل شرایط غیر انسانی و استثمار مطلق از طبقه کارگر است. همچنین با پایین نگه داشتن سطح مزد کارگران و تعویق پرداخت همان مزدهای ناچیز به ماههای بعد، و با اعمال سیاست ریاضت اقتصادی و فقر مطلق، یورش وسیعی را به جامعه کارگری تدارک دیده است. از یک سو نرخ استثمار را افزایش می دهد و از سوی دیگر در ابعاد اجتماعی مزدهای واقعی را کاهش.

ما در زیر نمونه هایی از اقدامات نظام سرمایه داری و حکومت جمهوری اسلامی را به ضد جامعه کارگری یاد آوری می کنیم:

- بیش از پنجاه هزار کارگر به دلیل به تعطیلی کشاندن پروژه های پتروشیمی و صنایع جانبی در منطقه پارس جنوبی (عسلویه) از کار بیکار شدند. این بیکاری ها عملاً به سیه روزی بیش از ۲۰۰ هزار نفر از اعضای خانواده کارگران منجر گشته است.

- کارگران بسیاری از پروژه های پارس جنوبی از یک تا هشت ماه است که مزدشان را دریافت نکرده اند.

- در پروژه های پارس جنوبی رسماً قانون حداقل ۱۲ ساعت کار در روز حاکم است.

- آلودگی هوا، شدت کار، عدم رعایت نکات ایمنی کار در منطقه پارس جنوبی، نه تنها سلامتی کارگران را تهدید می کند، بلکه هر روز آنان را در خطر مرگ قرار می دهد.

- کارگران شرکت صدرای بوشهر برای حفظ موقعیت شغلی و مقابله با اخراج و همچنین دریافت حقوق و معوقه خود بارها دست به اعتصاب زده و یا تجمع کرده اند.

- کارگران پالایشگاه آبادان بیش از ده ماه است که برای دریافت حقوق معوقه خود دست به مبارزه می زنند.

- کارگران و نیروهای پیمانی پتروشیمی های امیر کبیر، بوعلی، تندگویان و اروند در ماهشهر، که چندین سال سابقه کار دارند و هنوز از امنیت شغلی برخوردار نیستند، برای تأمین شرایط استخدامی دست به اعتصاب زدند.

- کارگران کاغذ پارس هفت تپه و کارون شوشتر بعد از چند روز اعتراض و اعتصاب برای احقاق حقوق خویش جلوی مجلس تحسن کردند.

- کارگران لوله سازی، آزمایش، کیان تایر، چینی البرز، و ... نیز به وضعیت شغلی و عدم پرداخت حقوق خود معترض اند.

اینها بخشی از شرایط ویژه ای است که طبقه کارگر ما همواره با آن دست به گریبان است. باید این شرایط ضد کارگری و غیر انسانی را تغییر دهیم.

اما چگونه می توانیم در تغییر این اوضاع اسفناک که مرگ تدریجی را برای طبقه کارگر به ارمغان آورده است مشارکت داشته باشیم؟

کارگران باید دیدی روشن از وضعیت خود داشته باشند و از شدت استثمار و ستمی که بر آنان وارد می شود آگاهی دقیقی به دست آورند.

کارگران باید در مقابل سرمایه داران، دولت سرمایه داری، ایدئولوژی پردازان، قلم زنان و دیگر مدافعان مذهبی و غیر مذهبی سرمایه و دروغ پردازی ها و سفسطه بازی های آنان و نیز در برابر رفرمیست های کارگری که همان حرف های سرمایه داران را به زبان دیگری می زنند، به منطقی محکم مبتنی بر تحلیل علمی و ارقام و آمار عینی متکی باشند. مبارزه کارگران با سرمایه داران، دولت سرمایه داری و دیگر مدافعان سرمایه داری مبارزه ای در عرصه های مختلف اقتصادی - اجتماعی، سیاسی، نظری و فرهنگی است و کارگران باید در تمام این عرصه ها، نه تنها قادر به مقابله با تهاجمات دشمنان طبقاتی خود باشند، بلکه بتوانند به آنان حمله متقابل کنند و با اشکال مختلف مبارزه آگاهانه و متحدانه خود، آنان را شکست دهند. آگاهی عینی و علمی طبقه کارگر ایران از وضعیت خود، از وضعیت بورژوازی ایران و از وضعیت جامعه به طور کلی، به آمادگی کارگران در مبارزات دفاعی و تهاجمی شان با سرمایه داران و دیگر استثمارگران کمک تعیین کننده ای خواهد کرد. شناخت دقیق از میزان و چگونگی استثمار کارگران بخشی از این شناخت علمی است. دانش و اطلاع درست، سلاح جانشین ناپذیری در مبارزه طبقاتی است.

کارگران باید در مبارزات روزانه و جاری برای افزایش مزد، تعیین مزد حداقل مطابق متوسط هزینه زندگی یک خانوار ۴ نفره شهری در کشور و افزایش آن به نسبت تورم و به نسبت افزایش بارآوری کار، بهبود شرایط کار، کاهش ساعات کار، برابری مزد زنان و مردان در برابر کار یکسان، پرداخت حقوق کافی به همه کارگران بیکار، منع کار کودکان، لغو هرگونه تبعیض در محیط کار و جامعه، برابری کارگران مهاجر با کارگران بومی در همه زمینه ها، مسکن، بهداشت، درمان و آموزش، مبارزه برای تشکل و تحزب و غیره و غیره مشارکت آگاهانه داشته باشند.

کارگران باید بدانند که تا هنگامی که سرمایه داران و زمین داران وسایل تولید و زندگی و قدرت سیاسی و ابزارهای آن را در دست دارند، محصول کار و دسترنج کارگران و زحمتکشان همواره به وسیله ای به ضد آنان و برای دربند نگاه داشتن و استثمار بیشترشان تبدیل خواهد شد.

در شرایط کنونی ایران وظیفه کارگران انقلابی و کمونیست ها مبارزه در سه عرصه نظری، سیاسی و تشکیلاتی است، و روشن است که این مبارزه نمی تواند جدا از مبارزات کارگران در کارخانه ها و دیگر مراکز تولید و کار و جدا از مبارزات دموکراتیک عمومی و اعتراضات در خیابان ها باشد. همان گونه که گفته شد، کارگران انقلابی باید بین خیابان و کارخانه پیوند برقرار کنند.

ایجاد هسته های انقلابی مخفی در کارخانه ها، مبارزه برای ایجاد کمیته های اعتصاب، ایجاد هسته هایی برای کار در زمینه تظاهرات خیابانی، کار ترویجی و تبلیغی در کارخانه ها و در میان زنان و جوانان، ایجاد هماهنگی بین کار مخفی و علنی به طوری که مکمل و پشتیبان یکدیگر باشند و به هم لطمه نزنند و هشیاری امنیتی برای حفظ تشکل ها، امکانات، تدارکات و اطلاعات سازمانی در مقابل نه تنها یورش سرکوبگران آشکار، بلکه همچنین هشیاری در برابر پلیس امنیتی و سیاسی و جاسوسان رژیم: چنین است اهم وظایفی که کارگران انقلابی و کمونیست ها در شرایط کنونی برعهده دارند. این هسته های انقلابی کارگری در درون کارخانه ها و دیگر واحد های کار و تولید، و در خیابان ها و محلات، سیاست مستقل طبقه کارگر و همه اشکال و شیوه های مبارزاتی این طبقه از ساده ترین مبارزات اقتصادی تا عالی ترین مبارزات سیاسی را به پیش می برند.

این هسته ها، برحسب تقسیم کار، سازمان یافتگی، آگاهی طبقاتی و تجربه شان، سلول های سازمان های مختلف طبقه کارگر یعنی حزب، سندیکا و دیگر سازمان های این طبقه، مانند شورا های مسلح کارگران و کمیته کارخانه را، که در شرایط انقلابی باید به وجود آیند، تشکیل می دهند.

طبقه کارگر ایران اگر می خواهد از ستم و استثمار سرمایه داری آزاد شود نه تنها باید مبارزه ویژه خود را با طبقه سرمایه دار و نظام سرمایه داری به پیش برد، بلکه باید در کنار همه توده های زیر ستم و در پیشاپیشان در پیکار برای دموکراسی و به ضد همه سیاست ها و اعمال ارتجاع حاکم و نقشه های امپریالیستی برزمد و رهبری این مبارزات را در دست گیرد. این مبارزه هنگامی به پیروزی خواهد رسید که کارگران و زحمتکشان در انقلابی کارگری رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی را سرنگون کنند، ماشین نظامی و اداری آن را در هم شکنند، حکومت شوراهای منتخب، مسئول و قابل عزل کارگران و زحمتکشان شهر و روستا را که متکی بر توده های مسلح مردم اند به جای آن مستقر سازند تا بدین سان راه برای گذار به سوسیالیسم، محور استثمار و لغو کارمزدی هموار گردد.

کمیته کارگری کمونیست های ایران

ستاد برگزارکننده روز جهانی کارگر در جنوب کشور

اردیبهشت ۱۳۹۰